

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 116.544 van 27 februari 2003
in de zaak A.110.970/VII-28.324**

In zake :

1. XXX,
2. XXX,
die woonplaats kiezen bij:
advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van
Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, van Bulgaarse nationaliteit, op 1 oktober 2001 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2001 tot bevestiging van de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 11 oktober 2000 en 16 augustus 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2001 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 22 november 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 januari 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partijen, van adjunct-adviseur J. JANS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De eerste verzoekende partij komt België binnen op 3 april 2001 en verklaart zich vluchteling op 13 augustus 2001. Zijn echtgenote, tweede verzoekster, komt België binnen op 3 oktober 2000 en verklaart zich vluchteling op 4 oktober 2000.

1.2. Op 11 oktober 2000 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van de tweede verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Op 16 augustus 2001 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 30 augustus 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal ten aanzien van de eerste verzoekende partij is als volgt gemotiveerd :

"(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U, een Bulgaars staatsburger van Turkse origine, verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u Bulgarije ontvlucht bent omwille van de problemen die uw dochter, A. A., kende. U stelde dat uw dochter in maart 2000 tot de sekte, m.n. 'de Witte Engelen', toetrad. Later bracht uw echtgenote u op de hoogte dat uw dochter uit de sekte wilde stappen, omdat de sekteleiders haar wilden dwingen om zelfmoord te plegen. In juni of juli 2000 stuurde u uw dochter naar familie in Sofia, doch ook daar kwam de sekte haar op het spoor. Uiteindelijk verlieten uw dochter en echtgenote, M. G. , Bulgarije in de hoop dat de situatie zich zou normaliseren. De sekte bleef ook na het vertrek van uw dochter vragen stellen waar ze was en dreigde uw familie te doden als er klacht tegen hen zou ingediend worden. Uit uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat u op 21 april 2001 Bulgarije verliet en op 23 april 2001 in België aankwam. Op 13 augustus 2001 vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

De door u persoonlijk ingeroepen feiten (sekteleden die u navroegen waar uw dochter was en ermee dreigden uw familie om te brengen als tegen hen klacht zou ingediend worden) zijn onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te worden beschouwd. Uit uw relaas blijkt bovendien nergens dat u hulp en bijstand zocht bij de daarvoor bestemde officiële instanties in uw land, in casu Bulgarije (politie of gerecht). U haalde ook geen enkel element aan dat erop zou kunnen wijzen dat u omwille van één van de redenen bepaald in de Vluchtelingenconventie geen bescherming kan of zou kunnen genieten van deze autoriteiten. U ontrok zich geheel vrijwillig aan elke bescherming van de Bulgaarse autoriteiten. Verder dient vastgesteld te worden dat u zich voor de overige elementen volledig baseert op dezelfde feiten als die aangehaald door uw dochter in haar asielrelaas. Gelet op bovenstaande vaststellingen en het feit dat in het kader van de asielaanvraag van uw dochter A. A. door de Commissaris-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen, kan in hoofde van uw persoon onmogelijk een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden vastgesteld. Wat betreft het door u op de Dienst Vreemdelingenzaken voorgelegde Bulgaarse paspoort kan enkel opgemerkt worden dat dit document uw identiteit bewijst, wat hier niet ter discussie staat.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat u verklaart sinds 23 april 2001 in België te verblijven en dat u pas op 13 augustus 2001 het statuut van vluchteling aanvroeg, zonder deze laattijdigheid te verantwoorden. Om deze redenen acht de Commissaris-generaal het niet nodig u opnieuw te horen."

Ten aanzien van de tweede verzoekende partij:

"(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U, een Bulgaars staatsburger van Turkse origine, verklaarde op het Commissariaat-generaal dat u Bulgarije ontvlucht bent omwille van de problemen die uw dochter, A. A., kende. U stelde dat uw dochter in maart 2000 tot de sekte, m.n. 'de Witte Engelen', toetrad. Ongeveer drie maanden later vertelde uw dochter dat ze haar activiteiten voor deze sekte wilde staken, gezien ze vernomen had dat ze 'geofferd' (gedood) zou worden. De sekte wilde uw dochter echter niet laten gaan en uw dochter ontving ook dreigtelefoons. Half augustus 2000 ging uw dochter bij familie in Sofia logeren, maar ook daar ontving ze dreigtelefoontjes. Uiteindelijk besliste u samen met uw dochter om in oktober 2000 Bulgarije te verlaten. Volgens uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken kwam u op 3 oktober 2000 in België aan en vroeg u 's anderendaags, m.n. op 4 oktober 2000, asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

Uit uw relaas blijkt dat u zich geheel baseert op dezelfde feiten als die aangehaald door uw dochter in haar asielrelaas (CGVS, p. 2). U poneerde zelf geen problemen gekend te hebben in Bulgarije (CGVS, p. 5). Vermits ten aanzien van de asielaanvraag van uw dochter door de Commissaris-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen, kan in hoofde van uw persoon onmogelijk een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie worden vastgesteld. De door u voorgelegde Bulgaarse identiteitskaart bewijst enkel uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. Aangaande het op het Commissariaat-generaal voorgelegde ziekenhuisattest kan enkel vastgesteld worden dat uw dochter aan een progressieve spierdystrofie lijdt. Deze documenten doen geen afbreuk aan de eerder gemaakte vaststellingen. Ten slotte kan nog opgemerkt worden dat in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot, M. M. A., door de Commissaris-generaal eveneens een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf werd genomen."

2.1.1. Overwegende dat verzoekers een eerste middel aanvoeren dat als volgt luidt:

"Eerste middel : Schending van de hoorplicht en de rechten van verdediging. Dat verzoeker op 16 augustus 2001 bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een dringend beroep indiende tegen de beslissing van weigering van verblijf hem door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken betekend.

Dat verzoeker bij de behandeling van zijn dringend beroep door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet mondeling werd gehoord. Dat door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen de hoorplicht en de rechten van verdediging van verzoekers geschonden worden, wanneer hij een bevestigende beslissing van weigering van verblijf neemt ten aanzien van verzoeker zonder hem uit te nodigen voor een verhoor waarin hij zijn relaas en standpunt kan doen kennen. Dat nochtans de Raad van State van oordeel is dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die steunt op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen.

Dat de bevestigende beslissing tot gevolg heeft dat verzoeker België dient te verlaten. Dat niet kan ontkend worden dat door voormelde beslissing, gesteund op verzoekers persoonlijke gedragingen en dito motieven, verzoekers belangen, meer zelfs verzoekers vrijheid en leven, zwaar bedreigd en/of aangetast worden. Dat ook VAN HEULE in: "Vluchtelingen. Een overzicht van de wet van 6 mei 1953." meent dat gezien de bijzondere persoonlijke aard van de (on)ontvankelijkheidsbeslissingen een mondeling interview door de Commissaris-generaal zich opdringt.

Dat de Commissaris-generaal bij de behandeling van het dringend beroep moet nagaan of verzoekers naar hun land van herkomst kunnen worden teruggeleid. Dat enkel in een mondeling verhoor verzoekers uitgedrukte persoonlijke vrees kan worden geëvalueerd. Dat verzoeker derhalve bij de behandeling van zijn dringend beroep door de Commissaris-generaal mondeling dient te worden geïnterviewd. Dat dit in casu niet het geval was, waardoor de hoorplicht geschonden werd. Dat verzoekers rechten van verdediging geschonden werden doordat hij niet de kans kreeg tijdens een mondeling verhoor op het Commissariaat-generaal zijn relaas uiteen te zetten.";

2.1.2. Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft, het volstaat te stellen dat die op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaan; dat derhalve de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat in het raam van de door verzoekers aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, op de Commissaris-generaal niet de plicht rust om een kandidaat-vluchteling te confronteren met tegenstrijdigheden, vaagheden of ongeloofwaardigheden; dat het verzoekers vrijstaat om voor de Raad van State aan te tonen dat de motieven waarop de bestreden beslissing steunt, niet deugdelijk zijn; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoekers een tweede middel aanvoeren dat als volgt luidt:

"Tweede middel: schending van het artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsverplichting. Dat verweerder het artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt, wanneer hij in de bestreden beslissingen, genomen ten aanzien van verzoekers zomaar, zonder gegronde redenen, stelt dat verzoekers asielaanvraag kennelijk ongegrond is. Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, stelt dat de problemen van verzoekers onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te worden aanzien en dat verzoekers onvoldoende bijstand hebben gezocht van de Bulgaarse autoriteiten. Dat evenwel verweerder onvoldoende rekening hield met de origine van verzoekers. Dat dient vastgesteld te worden dat verweerder zich onvoldoende informeerde en naliet rekening te houden met de weinig rooskleurige situatie van de etnische minderheden, meer specifiek de etnische Turken, in Bulgarije. "Elke bestuurshandeling moet gebaseerd zijn op juiste en relevante feiten. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid er overigens toe om zich volledig en correct in te lichten alvorens een beslissing te nemen." Dat verzoekers verwijzen naar het recentste rapport van het U.S. Department of State "Bulgaria Country Report on Human Rights Practices for 2000" dd. februari 2001, aangaande de mensenrechten in Bulgarije anno 2000. Daaruit blijkt dat de Bulgaarse autoriteiten nalaten misdaden tegen minderheden te vervolgen en dat het Bulgaarse gerecht geenszins onafhankelijk werkt (cf. <http://www.state.gov/g/drl/rls/hrrpt/2000/eur/index.cfm?docid=868>, "Denial of fair public trial"). Dat verzoekers eveneens verwijzen naar een arrest dd. 18.05.2000 (Velikova v. Bulgarije) gewezen door het Europees Hof voor de Mensenrechten te Straatsburg. In dit arrest worden de Bulgaarse autoriteiten ondermeer verantwoordelijk gesteld voor de dood van een Roma tijdens zijn opsluiting door de politie en voor het gebrek aan een grondig onderzoek aangaande de dood van deze Roma (cfr. <http://www.echr.coe.int..> Dat uit voormelde rapport en arrest blijkt dat verzoekers wegens hun origine in hun land gediscrimineerd worden en de bescherming van de Bulgaarse autoriteiten niet zomaar kunnen inroepen tegen het onrechtmatig optreden van de Bulgaarse bevolking. Dat derhalve, gezien de informatie uit voormelde rapport en arrest, verweerder in de bestreden beslissing niet zomaar kan stellen dat verzoekers hebben nagelaten bescherming te zoeken bij de Bulgaarse autoriteiten. Dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt dat verweerder voldoende rekening hield met de Turkse origine van verzoekers, met de weinig rooskleurige toestand van de etnische minderheden en de oneerlijke rechtsgang in Bulgarije. Dat verweerder de bestreden beslissingen niet afdoende motiveerde. Dat verweerder in geen geval verzoekers vrees voor vervolging in hun land wegens hun Turkse origine grondig heeft onderzocht en getoetst aan de Vluchtelingenconventie. Dat verweerder het artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt, wanneer hij in de bestreden beslissingen, genomen ten aanzien van verzoekers zomaar, zonder gegronde redenen, stelt dat verzoekers asielaanvraag kennelijk ongegrond is.";

2.2.2. Overwegende dat het determinerend motief van de bestreden beslissingen gelegen is in het feit dat de problemen van verzoekers onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Conventie van Genève te worden beschouwd, dat verzoekers geen bijstand hebben gezocht bij de Bulgaarse autoriteiten en dat verzoekers geen van de redenen bepaald in de Vluchtelingenconventie aanvoeren waarom zij niet de bescherming van de Bulgaarse overheid zouden kunnen inroepen; dat verzoekers weliswaar verwijzen naar een website aangaande de mensenrechten in Bulgarije, alsook naar een arrest van het Hof voor de Rechten van de Mensen te Straatsburg om aan te tonen dat zij zich niet konden wenden tot de Bulgaarse autoriteiten, doch dat verzoekers deze informatie allerminst in verband brengen met het door hen aangebrachte vluchtmotief;

dat, nu in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekers zelfs geen poging hebben gedaan om zich te wenden tot de Bulgaarse autoriteiten, noch voor de Commissaris-generaal een van de in de Vluchtelingenconventie aangebrachte redenen hebben aangebracht waarom zij dit niet wensten te doen, niet kan worden ingezien hoe de door verzoekers aangebrachte informatie, die op generlei wijze in verband wordt gebracht met het vluchtmotief van verzoekers, afbreuk kan doen aan de wettigheid van de in de bestreden beslissing opgenomen motieven; dat het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 346,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig februari tweeduizend en drie, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.